

Să dăm Bach la tot cartierul

Nu știu dacă ideea de acum exact un an (iunie 2006) a unor tineri din Timișoara: „Români, să dăm Mozart la tot cartierul”, a fost pusă în aplicare, dar ideea lui Mazilu+Dabija de a țese câteva povești din viața unui bloc pe muzică de Bach și a le da inclusiv rapperilor a fost, ba chiar cu brio.

Spectacolul e foarte frumos, dar respectă, oarecum, o rețetă (de mare succes) pe care cei doi autori, cărora li se adaugă acum și coregraful israelian Amir Kolben, o stăpînesc perfect, au experimentat-o deja cu *Un tango mas*.

Sînt, totuși, câteva lucruri noi. În primul rînd momentele Cocăi Bloos, care adîncesc și motivează ideea de teatru-dans. Coca Bloos construiește cu discreție, cu negrăită modestie, și, mai ales, cu talentul ei uriaș, un personaj straniu, care se mișcă mecanic, alternînd expresia de animal hăituit cu aceea a omului resemnat, redus la gesturile elementare (tulburătoare este mai cu seamă scena în care își mănîncă aproape cu devoțiune religioasă oul), și aduce căldura, umorul tandru care să echilibreze celelalte personaje construite mai degrabă din convulsii. Ce noroc are teatrul românesc cu asemenea actori!

Al doilea element de noutate este aducerea în spectacol a unui celebru (în altă lume decît cea în care ne învîrtim de obicei) dansator de break-dance, șef de trupă hip-hop: CRBL (cerebel, pentru neinițiați). V-ați imaginat că se poate dansa break-dance pe muzică de Bach? Ei bine, se poate, și e chiar foarte bine. Sigur, e un loc comun să spui că Bach e atît de cuprinzător încît în el orice își găsește locul, cu el orice se poate armoniza etc.; dar nu știu cîți alții au mai încercat pînă acum (a făcut-o Pasolini, în *Accatone*, primul său film, cînd a pus prostituatele și proxeneții de la marginea Romei să evolueze și să se bată în colb pe *Mathäus Passion*). Or, CRBL e uluitor de expresiv, iar mișcărilor care păreau să fie dictate numai de expectațiile hip-hop devin acum aproape suave.

În fine, scenografia lui Alexandru Dabija și Laura Paraschiv, esențializată, de mare puritate, ca de obicei, reușind să creeze acea stare magică din spectacolele lui Dabija, și efectele video (Casa Gontz). Cele patru cuburi plasate la înălțimi diferite și legate între ele prin scări metalice închipuie (apartamentele) blocul(ui). Pe fundal, și chiar pe un cearșaf care închide la un moment dat unul dintre apartamente, se proiectează fațada unui bloc sau imagini din interioare. Totul se mișcă, avem în față un fel de bloc Rubik, cu apartamente interșanjabile. Șocul pe care ți-l dă fațada aceea apăsătoare, gri, strivitoare, de bloc ceaușist (parc-ar fi scene dintr-un Kieslowski) rimează perfect cu personajul Cocăi Bloos și e compensat doar de întîlnirea fortuită a cuplului Răzvan Mazilu-Monica Petrică și de bonomia relaxată a lui CRBL.

Și astfel ajungem la centrul de greutate al spectacolului: evoluțiile celor doi excelenți dansatori/balerini. Impresia mea, de nespecialist, amator doar în ale dansului (de aceea nici nu mă hazardez la o analiză „de text coregrafic”: a făcut-o, cred, foarte bine, Gina Șerbănescu în cronica din Observator cultural), este că, deși cei doi se mișcă foarte bine, de data asta limbajul e cam sărac, pedălînd excesiv pe registrul spasmodic și încleștare. Am avut impresia că se repetă, mai ales Mazilu în solouri, că folosește doar câteva scheme/mișcări verificate și exprimă cam puțin, nu ajunge la intensitatea pe care i-o știam. Aș zice că m-au impresionat mult mai mult în *Un tango mas* unde poate că expresivitatea lor se nutrește și din forța „figurilor impuse” (deși, acolo, momentul cel mai puternic mi s-a părut cel de pe masă, în care nu se dansa). Ar fi mare păcat ca Răzvan Mazilu să ajungă deja la un manierism autosuficient;

e prea devreme. Pe de altă parte, duetul lor, dansul înlănțuit, sărutul nesfârșit creat de Amir Kolben, e de o mare frumusețe.

Cum spuneam, un spectacol care va face, cu siguranță, săli pline, care poate fi ușor exportat (splendidul caiet-program bilingv, româno-englez, cu motivații/explicații din Kandinski, Cioran, Goetz etc., arată că totul a fost deja pregătit) și care face o excelentă propagandă unui gen, teatrul-dans, încă nu destul cultivat la noi.

Liviu Ornea, Observator Cultural